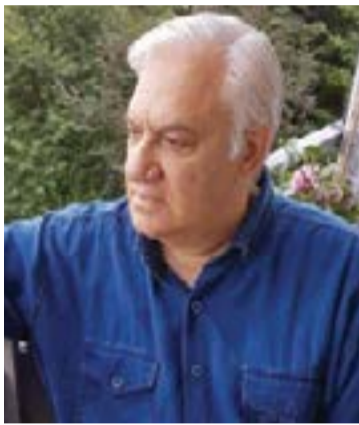

ДЪРЖАВНОСТ И ПРОСПЕРИТЕТ

НЕНАУЧЕНИТЕ УРОЦИ ОТ ИСТОРИЯТА

След тридесет и две години ходене по мъките дойде времето да се съсредоточим и да си отговорим на въпроса: "Защо, когато една близка до нас, българите, активна част на човечеството търси и е на път да намери нов вектор в развитието на цивилизацията, ние, потомците на дърен и доказал се през вековете народ, продължаваме да деградирате, заровили главите си в дребнотемие, интриги и котирийни битки, и приели "политиците" нагло да влачат нацията към дъното?"

Георги ВАЦОВ

Всяко общество гради своето настояще и бъдеще на основата на господстващи миросглед, философия и идеология, призвани да генерират национална идея, която да мобилизира и окриля хората в движението им напред и нагоре! За съжаление, ние, българите, не съумяхме през изминалите три десетилетия, самостоятелно да сътворим нищо смислено, а се захемме да вдъхваме живот на мъртвородени концепции и планове, имащи за цел да "промиват мозъци", да разрушат всичко по пътя си и да превръщат хората в роби на парите, властта и перверзните удоволствия!

Четвъртата технологична революция даде на честните изследователи възможност обективно и бързо да намират отговори на вълнуващите обществото и самите тях, въпроси. И всички добронамерени и здраво стъпили на земята активни граждани, търсят Истината в дългата история на човечеството и в духовните послания на Завета!

На стр. 2

Памет за художника Христо Танев

ЕДИН ДОН КИХОТ С ЧЕТКА И ПЕРО

На стр. 12

Минчо МИНЧЕВ

Вече няколко дни в душата ми тъгне глухият ропот на обидата. Опитвах се да я приглуша, да я подтисна, да проявя разбиране, да потърся обяснение, да намеря извинение... Тя ръмжи. И напират отвътре. „Колкото буря, адска буря вдън душата ври“ – би казал навярно поетът и аз се досещам защо е нямало как да не добави: „И моят ум осветкавичен гори./ И слепочията ми се замерят със светкавици.“

СТИГА, СЕРГЕЙ!

Не, тези думи не са подредени така само за да изобразяват една привидна драма. Аз преживях тези особени за мен „дни на проверка“. Преподреждах в ума си всичко, надежди и илюзии, епизоди и откъслечни фрази. И признавам: гледах белия лист и най-често побутвах по-далече от мен тетрадката. Не, не се страхувах, както може да си помислят мнозина. Страдах. На мое място генерал Лебед би казал – „За държавата е обидно“. Друг, че „Платон ми е приятел, но истината ми е поскъпа“. Да, патерици са това. Извинения. Такива, в заботите на живота, с лопата да ги ринеш. И миньорска лампа дори за това няма да ти потрябва.

Истината обаче е, че не можеш да надмогна себе си. Друг път съм извързал глава от прочетено и от дочуто. Сега чувство

На 13.09 Елена Йончева и Сергей Станишев, депутати на БСП в Европейския парламент, подкрепиха с подписите си резолюция налагаща еднополовите бракове и заклеяваща Русия.

ме изгаряше, горчеше ми и имах усещането, че от искри чак зъбите ми се пукат. Така е, Сергей! Ти каза отдавна „сбогом“ на вчерашния ден. И твърде отдавна навярно си готов да посрещнеш истината очи в очи.

Приятели в живота с теб не сме били. А след онази Резолюция, която подкрепихте с Елена, няма може би вече да си подадем и ръка. Всъщност, пътищата ни отдавна не се пресичат. Аз нямам път към Брюк-

сел, където ти пребиваваш и с моя глас, и с моето доверие, както и с гласовете и с доверието на хиляди хора, които вярват не само на „Зора“ и на БСП. И които, надмогвайки съмнения и разочарования, на последните избори за Европарламент, преди две години, заради един хатър, магнаха с ръка и за пореден път наивно подкрепиха в твоето лице човека, който като никой друг бе покорил недостъпни върхове в политическия Олимп. Това са мои думи. И аз ги написах, когато бе необходимо и аз не бях сам, а с мен бяха и другарите ми, и всички ония, които с гласовете си те бяха направили министър-председател на България, само на 39 години! И ти се зае да караш този влак, без да имаш до момента и един ден трудов стаж! На такива в железниците им казвахме „окопан бандаж“, защото нямаха нито умения за спиране, нито усещане за скорост.

На стр. 7

ЕДИН ДОН КИХОТ С ЧЕТКА И ПЕРО

Христо Танев, роден на 21 септември 1943 г., е известен български художник, хералдик, автор на гербовете на десетки български селища, включително и на Стара Загора, както и на нейното знаме. Написал е книгата „Азът на българите“. Той е човек с философски поглед към историята, достоен българин, патриот... Освен в Националната галерия, негови творби са излагани и в музея „Пушкин“ в Москва, в Европа, Канада, Кувейт, Монголия, САЩ, ЮАР, и др.

Таньо КЛИСУРОВ

Горната характеристика за пълноценния живот на Христо Танев може да ви изредят не малко старозагорци. Но аз искам да разкажа за **човешката страна на Христо**, дългогодишен мой приятел, земляк, защото родът му също води началото си от Мъглиж, моето родно място. Бяхме открили някаква далечна родова връзка помежду си, затова започнахме да се обръщаме един към друг с „братовчед“.

Познавам го почти от дете. Живеехме наблизо. А и запознанството ни започна точно на нашата улица „Сава Силов“. В края на улицата живееше едно високо и красиво момиче на име Росица. Точно с тази Росица видях за пръв път Христо. Даже малко проревнувах, но се спрях и разменихме няколко думи. Така се запознах с бъдещия си „братовчед“. Росица, в по-късните години, стана съпруга на Христо и героиня на негови живописни платна.

Почти всеки ден момчетата от квартала се събирахме в дво-

ра на съседното училище и гонехме гумени топки на футбол или баскетбол. Понякога при нас идваше и Христо. Нямам спомен да е участвал в

и седнал настрана, нещо скицираше. Виждаше ни се странно това занимание, но едрата фигура и съсредоточеното лице на Христо ни респекти-

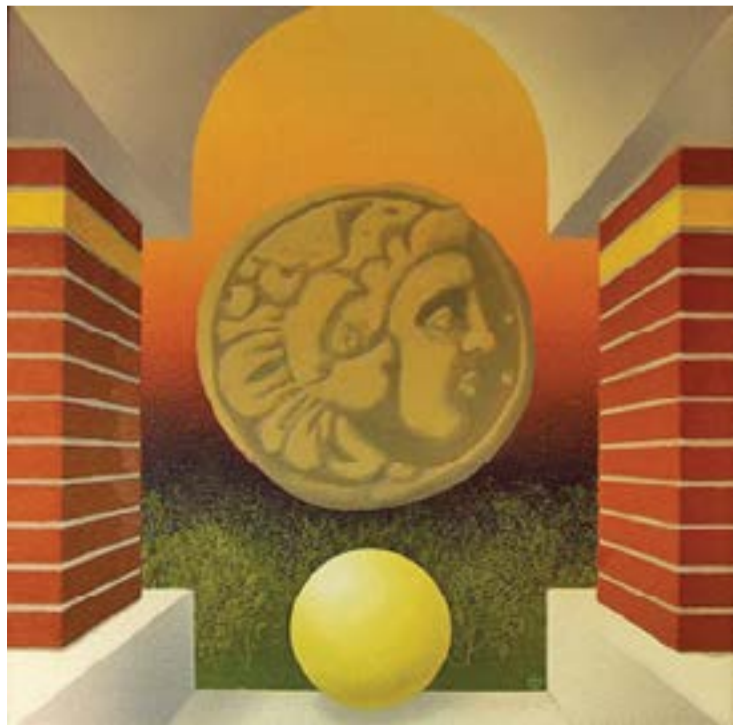
„Зареждащият РА“, 2008 г., масло

нашите импровизирани състезания. Носеше блок и моливи,

раше. Две-три години по-късно разбрах, че е приет във факултета по изобразително изкуство на Великотърновския университет.

Година след това и аз бях приет в специалността „Българска филология“ и това бе началото на нашето по-близко приятелство.

Христо бе един от най-добрите студенти. Проявяваше задълбочени интереси. Покази ме да посещавам лекциите на художниците по история на изкуството с професор Белмустаков. Това помагаше не само на Христо, но и на мен да натрупам знания, да си изградя точни критерии за творчеството на гениалните представители на живописата. Събрахме се в ателието-квартира на „братовчед“, както вече се наричахме, и обсъждахме разпалено чутото в лекци-

Христо Танев „Заветът на Херакъл“

ЧОВЕКЪТ С ДАРБАТА

Таньо КЛИСУРОВ

На този свят човекът с дарбата е вечният дневален, будува чак додето тъмнината се източи, завива зъзнеция със словесно одеяло, но пак от себе си не е доволен – на всеки иска да е топло. Ще затанцува с хромия – боязънта му ще надвие, за тъжния мелодия по-весела ще изсвирука, за жадния ще нарисува извор, – за да се напие, на уморения пък ще рече: „Почивай тука, във тази къща от мечти, а сутринта ще те събужда – да тръгнеш, ако искаш, по една от своите посоки.“ Човекът с дарбата не върши нищо по принуда, подхожда към нещата с вдъхновение и кротост. Не е богат благотворител, а на гладния предлага от своя хляб, замесен с думи, и бои, и звуци. Поискат ли му нещо – на сърцето му е драго, макар че щедростта на другите накузва. С тръба понявга стряска позаспалиите министри /не се страхува за заплатата си, нищо че е патил/ – изпраца им тревожните си и бодливи мисли, като горчивото лекарство им е неприятен. Той не за орден „Стара планина“ го прави, не за слава и на държавното дърво не се катери за високи щатове. Такъв е генът му. И ако всеки ден не се раздава, човекът с дарбата, повярвайте, е най-нещастният.

ите на Белмустаков. Не мога да пропусна, че Христо се интересуваше и от моите, все още любителски, опити в поезията и ме насърчаваше.

Студентството свърши бързо, сякаш беше само един прекрасен годишен сезон. Стара Загора ни събра отново. Тук постепенно Христо Танев пълноценно разгърна своята многостранна дарба. Участваше с ярки работи в различни окръжни и национални изложби, направи с колегата

си Тодор Ковачев не една мащабна композиция-стенопис като тази на културния дом в Мъглиж. Изненадващо задълбочи своя интерес към историята, философски осмисляше новите си живописни работи. Написа книга за раждането на българското писмо, посвети се и на хералдиката. Изгради своя ценностна система, която интересно излагаше в лекции пред различни аудитории.

На стр. 11

Парк-Хотел „Стара Загора“, стъклопис